

οί προϊστάμενοι αὐτοῦ ἔφιπποι καὶ ἐν τῇ κανονισμένῃ στολῇ. Πάντες δὲ ἀνεξαιρέτως ἐκοσμοῦντο διὰ τῶν ταινιῶν καὶ λοιπῶν διακριτικῶν σημείων τοῦ οἰκείου σωματείου.

(Ἐπετα τὸ τέλος).

K. N. ΚΩΣΤΗΣ.

ΟΙΩΝΟΣ

Ἀθηναϊκὴ σελίς

... Σήμερον, ἀνελπίστως, ἐξύπνησεν ὀλίγον καλλίτερα ἢ ἀσθενής.

Ἦναι ἡ πρώτη ἡμέρα μετὰ τριάκοντα ἄλλας ὀλοκλήρους, καθ' ἃς ἡ νεαρὰ κόρη κατάκειται παλαιούσα πρὸς τὸν θάνατον. Ἀπὸ μηνὸς ἤδη ὁ πυρετὸς φλογίζει τὰς σάρκας τῆς καὶ κατατρύχει τὸ σῶμά τῆς. Ὁχρὰ, ἡμιπνέουσα, ἐξηνητλημένη, μόλις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὀμιλῇ ἔτι. Διὰ τῶν φλεβῶν τῆς φαίνεται, κυανοῦν, μόλις ῥέον τὸ ὀλίγον ὑπολειφθὲν αὐτῇ αἷμα καὶ αὐλακοῦντα τοὺς ἰσχνούς τῆς βραχίονας διακρίνονται ὑπὸ τὴν πάλλευκον ἐπιδερμίδα τὰ νεῦρα. Ἡ κόμη τῆς ἀπλοῦται ἀτημέλητος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων καὶ τὸ ἀλγοῦν στῆθος τῆς ὑπεγείρει συνεχῆς καὶ ἐπώδυνος στεναγμός. Ριγοῦσα παρ' ὄλην τοῦ δωματίου τὴν θερμότητα καὶ τὸ πάχος τῶν ἐφαπλωμάτων, συνέχει ταῦτα σφιγκτὰ περὶ ἑαυτὴν καὶ ἔξω αὐτῶν προβάλλουσαν ἀφίνει μόνην τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς, ἣς ἐμάρανε τὴν ἀνθηρότητα καὶ ἐρρόφησε τὴν δρόσον ἢ μυστικὴν νόσος. Καὶ ἀπὸ μηνὸς ἤδη ἔρχεται καὶ ἀπέρχεται ὁ ἰατρός, περισκεπτος καὶ σκυθρωπός, μόλις συγκατανεύων νὰ προσφέρῃ ὀλίγας λέξεις, μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ τοῦ λαθραίου κακοῦ τὸ αἷτιον, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ πολεμήσῃ τὸν κρύφιον ἐχθρόν, μὴ ἀποκρινόμενος εἰς τῶν οἰκείων τ' ἀνήσυχα ἐρωτήματα.

Θὰ σωθῇ ; Δὲν θὰ σωθῇ ;

Κανεὶς δὲν ἠξέυρει.

Μόνον, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρα, προδῆλως ἡ ζωὴ ἐκφεύγει τῶν χειλέων τῆς καὶ ἡ ἐλπίς ἐγκαταλείπει τὴν ψυχὴν τῆς.

Διὰ τοῦτο ἡ σήμερον εἶνε ἑορτὴ διὰ τὸν οἶκον. Ἡ μορφή τῆς πασχούσης φαίνεται ἐμψυχωμένη πλειότερον παρὰ ποτὲ ἀφ' ὅτου κατέπεσεν εἰς τὴν μοιραίαν τῆς κλίνης. Ἡ χεὶρ τῆς δὲν καίει ὅπως ἄλλοτε. Ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς εἶνε ἐλευθέρᾳ καὶ ἡ φωνὴ καθαρὰ. Πρώτην τῶρα φορὰν μόνη ἐζήτησε νὰ φάγῃ καὶ τῇ ἔδωκαν ἓνα κύαθον γάλακτος, ὃν ἔπιε λαϊμάργως.

Καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἡ μήτηρ τῆς, ἣτις παρίσταται ἀπὸ τριάκοντα ἡμερῶν, συμπάσχουσα

καὶ αὐτὴ, ἄγρυπνος ἡμέραν καὶ νύκτα, εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς καὶ δὲν ἀπομακρύνεται τῆς κλίνης ἐφ' ἣς ταλαιπωρεῖται ἡ πτωχὴ ἄρρωστος καὶ τὴν περιθάλλει καὶ προλαμβάνει πᾶσαν τῆς θέλησιν καὶ τὴν φιλεῖ καὶ τὴν θωπεύει καὶ τὴν βρέχει διὰ τῶν δακρῶν τῆς— ἡ μήτηρ τῆς, ἣτις εἶδεν ἤδη ἐν ἄλλο τῆς τέκνον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοίως καὶ ἀπαρράλλκτως ἐκλιπόν, τὴν παρατηρεῖ ἀτενῶς διὰ τῶν φλογερῶς τῆς ὀμμάτων καὶ αἰσθάνεται τὴν καρδίαν τὴν ἀνοιγομένην πάλιν εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ ἀναμένει μετὰ παλμῶν τί θὰ εἶπῃ ἐπὶ τῇ μεταβολῇ ταύτῃ ὁ ἰατρός καὶ κύπτει ἀπὸ τοῦ παραθύρου διὰ νὰ τὸν ἴδῃ ἐρχόμενον. . . .

* *

*

Ἡ πρωΐα, ἀνέφελος ἀπτικὴ πρωΐα, εἶνε φαιδροτάτη. Ἀπὸ τοῦ Ὑμητοῦ ὁ ἥλιος ἀνέρχεται κατὰ μικρόν, βραδύς, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ὡς ἐν ἀποθεώσει δόξης καὶ θριάμβου. Ἡ διαφανὴς ὀμίχλη, ἡ περιβάλλουσα τὸ ὑπνώττον ἄστν, διαλύεται βαθμηδὸν—νυκτερινὸν κάλυμμα ὁπερ ἀποτινάσσει ἐγειρομένη ἡ πόλις. Ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀρχομένης ἡμέρας αἱ οἰκίαι διαγράφονται λευκαὶ καὶ χαροπαί, ὄρθιαι ἐν μακρᾷ παρατάξει, κατὰ στοίχους, ἐκατέρωθεν τῶν δρόμων. Τὰ παράθυρα ἀνοίγονται, αἱ θύραι ἀναπετάννυνται, ἡ μακρὰ σιγὴ τῶν σκοτεινῶν ὠρῶν φυγαδεύεται ὑπὸ τὰς λάμπεις τῆς αὐγῆς. Αἱ ὑπρέτριαι ἐμφανίζονται εἰς τοὺς ἐξώστας, κρατοῦσαι τὰ σάρωθρά των, μὲ ἀνασεσυρμέναις χειρίδας καὶ βεβαρημένους ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὀφθαλμούς. Εἰς τὸ καφφενεῖον τῆς γειτονίας προσῆλθον ἤδη οἱ ἐωθινώτεροι τῶν πελατῶν καὶ ἀθηνηταὶ ἀναγινώσκοντες τὴν ἐφημερίδα, Ὁ παντοπώλης χύνει ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ἀλλεπαλλήλους κάδους ὕδατος ἐπὶ τῶν πλακῶν, καταβρέχων τὸ πρὸ τοῦ καταστήματός του πεζοδρόμιον. Εἰς τοῦ ὑποδηματοποιῶς οἱ μαθητευόμενοι κόπτουν εἰς τμήματα τὰ δέρματα καὶ προετοιμάζουν τὴν ἐργασίαν. Τὰ ἀετώματα τῶν οἰκιῶν χρυσοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀνατέλλοντος φωτός. Μία ἀκτίς θραύεται εἰς μυρίους σπινθῆρας ἐν τὸς τοῦ ρυπαροῦ παροδίου ρυακίου, ἐν ᾧ ρίπτονται τὰ νερὰ ἀπὸ τῶν πέριξ αὐλῶν, ὅπερ ἀναλάμπει. Πλήμμυρα αἰγλῆς καὶ ζωῆς ἀντικαθίστησι τὴν βαρεῖαν τῆς νυκτὸς σκιάν.

* *

*

Καὶ ἀπὸ τῆς ἐξεγειρομένης ἰδοῦ ἀναβαίνει θόρυβος σύμμικτος, βοῆ μυριόφωνος, ἀλλαλαγμὸς καὶ πάταγος ποικίλος. Οἱ πρωῖνοι διαβάται περῶσι μεταβαίνοντες εἰς τὰς ὑποθέσεις των. Τὰ παιδία τῶν σχολείων διέρχονται μὲ τὰ βιβλία των ὑπὸ μάλης, πηδῶντα. Γηραιὰ τις οἰ-

κοκυρά κάμπτει τὴν γωνίαν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς θεραπαινίδος τῆς κρατούσης διὰ τῆς δεξιᾶς κάλαθον μεταβαίνουσα βεβαίως εἰς τὴν ἀγοράν. Κάρρον φορτωμένον διὰ λίθων καὶ δοκῶν κυλίσταται μετὰ δυσκολίας πολλῆς καὶ κρότου περισσοτέρου, ὡς μέθυρος, ἐπὶ τῶν ἐξηθρωμένων τροχῶν του. Καὶ βαθμηδόν, βαθμηδόν, ἐφ' ὅσον προχωρεῖ ἡ ἡμέρα, ἀλληλοδιαδόχως, διέρχεται κραυγάζον, ἐν ἐκκωφαιούσῃ συναυλίᾳ ἐν ἧ ἀντιπροσωπεύονται πάντες τῆς μουσικῆς κλίμακος οἱ τόνοι, ὅλον τὸ ὄχληρότατον πλῆθος τῶν μικροπωλητῶν, τῶν μικρεμπόρων ἢ τῶν παραγγελιοδόχων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ζωὴν τῶν ἀπομεμακρυσμένων συνοικιῶν. Διήλθεν ἤδη ὁ γαλακτοπῶλης, ὁ ὕψηλός καὶ ἄγριος λαιδίωτης, ὁ δι' ἀπαίσιου ὑποκόφου μυκηθμοῦ διαλαλῶν τὸ ἐμπόρευμά του. Παρῆλθεν ἡ ἀντιπολιτευομένη αὐτὸν συνοδεία αἰγῶν, ἣν ἀμέλγει παρ' ἐκάστην θύραν χάριν τῶν ἐπιθυμούντων ἠπιὸν γάλα παροίκων ὁ ὁδηγός της, κροταλίζουσα τοὺς κωδωνίσκους της καὶ βληχωμένη. Παρῆλθεν δύο ἢ τρεῖς πωληταὶ βελονῶν καὶ καρφίδων καὶ δακτυληθρῶν καὶ νημάτων. Ἐκούσθη τοῦ ἀρτοποιοῦ ἡ χονδρὴ φωνὴ καὶ ἡ μελιτώδης φλυαρία τῆς γραίας τῆς πωλοῦσης βότανα καὶ φύκη. Καὶ ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς διέρχονται κατ' ὅσον ἰχθυοπῶλαι, πραγματευταί, λαχανοπῶλαι, ὄπωροπῶλαι, ὀφοπῶλαι, ὅλα τῶν ἐμπορευομένων τὰ γένη καὶ τὰ εἶδη, κύπτοντες τὸν ἀχύνεον ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν προμηθειῶν των ἢ ἐπιφορτίζοντες δι' αὐτῶν τὴν ράχιν ψωραλέου ὀναρίου.

* *

Ἄλλὰ, δεσπόζουσα τῶν λοιπῶν, παράδοξος κραυγὴ ἤχησε μακρόθεν.

— Τύχαις, καλαῖς τύχαις !...

Ἦναι εἰς τῶν γνωστῶν ἐκείνων πλανήτων πωλητῶν τυχῶν, οὗς συναντᾷ τις συχνότατα ἀνὰ τοὺς ἀποκέντρος δρομίσκους καὶ τὰς μεμακρυσμένας γειτονίας. Περιέργον εἶδος ἀλητῶν, περιέργον ἐπάγγελμα ἀσκοῦντες, περιέργον ἐμπόρευμα προσφέροντες εἰς πώλησιν — τὴν τύχην τοῦ ἀγοραστοῦ—ἐξ ἧς ζητοῦν νὰ κάμουν τὴν ἰδικήν των. Φέρει ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ὤμων του εἰδός τι τρίποδος καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου κλωβίον, ἐν ᾧ πηδᾷ ἐγκλειστον πτηνόν, προχωρεῖ βραδέως διὰ τῆς ὁδοῦ, φωνῶν ἀδιακόπως, κηρύττων ὅτι γνωρίζει χάρις εἰς τὸ θαυμάσιον πτηνόν του τὰ μυστήρια τῆς εἰμαρμένης καὶ ἀνακοινοῖ ταῦτα εἰς τὸν βουλόμενον—πλανόδιος Πυθία ἀπονέμουσα ἀντὶ δεκαλέπτου ἑκατομμύρια ἢ στέμματα, στεφάνους γάμων, δακτυλίους ἀρραβῶνων, ἀνώτατα ἀξιώματα ἢ μακρὰ καὶ εὐδαίμονα ἔτη. Καὶ ἐξέρχονται ἐν σπουδῇ ἀναμένουσαι τὴν διάβασιν του εἰς τὰς θύρας ἢ

τὰ παράθυρα νεάνιδες φλεγόμεναι νὰ μάθουν ἂν θ' ἀναφθῶσι ταχέως καὶ δι' αὐτὰς τῆς ὑπανδρείας αἱ λαμπάδες, γραφαὶ ὀρεγόμεναι νὰ πληροφορηθοῦν πόσος ὑπολείπεται αὐτοῖς μέχρι τοῦ πεπρωμένου τέρατος καιρός, νεανίσκοι ἐρωτευμένοι ἢ παιδιὰ περιέργα καὶ ἐπιθυμοῦντα νὰ γελάσουν. Καὶ ὁ πρόθυμος χρησιμοδότης καταβιβάζει ἀμέσως ἀπὸ τῶν ὤμων του τὸν τρίποδά του, ἀνοίγει τὸν κλωβὸν τοῦ πτηνοῦ, παρουσιάζει αὐτῷ πολύχρωμά τινα ἔντυπα καὶ δεδιπλωμένα χαρτὰ, ἐσκορπισμένα ἐντὸς ἰδιαιτέρου σιδηροῦ δισκαρίου, καὶ ἐκεῖνο ραμφίζει ἐν καὶ ὁ ὑποφότης τὸ παραλαμβάνει καὶ τὸ ἐγχειρίζει εἰς τὸν χρησιμοδοτούμενον. Καὶ ἡ πορεία του οὕτω βαίνοντος καθίσταται σχεδὸν θριαμβευτικὴ, καὶ ἀνὰ ἕκαστον στάθμὸν ὃν κάμνει πυκνοῦται γύρω του τὸ πλῆθος καὶ οἱ ἀγιοπαῖδες παρακολουθοῦσιν αὐτὸν ἐξόπισθεν κατὰ σμήνη ἀλλαλάζοντες καὶ οἱ ἐξῴσται πληροῦνται κεφαλῶν κατὰ τὴν διάβασιν του καὶ τὰ παραπετάσματα ἀνασύρονται καὶ καραδοκοῦσι τὴν ἔλευσιν του ἀνυπόμονοι μορφαί. Καὶ ἐκεῖνος προβαίνει, ἀργά, σχεδὸν ὑπερηφάνως, ὡς νὰ εὐρίσκετο πράγματι ἐν τῷ μέσῳ λαοῦ, τῶν τυχῶν τοῦ ὁποίου εἶνε κύριος. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐντείνεται, ὀξυτέρα, διαυγεστέρα, ζωηροτέρα. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν προσεγγίζει, ἀκούεται ἐγγύτερον, ἀντηχεῖ σχεδὸν ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἀσθενοῦς.

Ἡ μήτηρ εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ, ἀναμένουσα μὴ φανῆ ὁ ἰατρός.

Καὶ ὁ τυχοπῶλης ὑψώνει τὴν ρῖνα πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον.

— Θέλεις νὰ ἴδῃς τὴν τύχην σου, κυρά ;...

Τὴν τύχην της !

Τῆς κόρης της τὴν τύχην θὰ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ, θὰ ἠύχετο νὰ ἤξευρεν ! Ἀπὸ τὴν τύχην ἐκείνης κρέμαται καὶ ἡ ἰδική της. Ἄλλ' ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς τὴν εἶπῃ ; Τίς οἶδε ! Γελῶσα καὶ ἡ ἴδια διὰ τὴν αἰφνιδίαν προληπτικὴν ἐπιθυμίαν, ἥτις τὴν κατέλαβε, δὲν ἀντέχει εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ἴδῃ τί θὰ δυνηθῇ ἄρα γε νὰ τῆς προφητεύσῃ τὸ πτηνόν αὐτό, τὸ σοφὸν πτηνόν, ὁπερ περιάγει ὁ ἀγύρτης. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρός καὶ θὰ τῆς εἶπῃ τί πρέπει νὰ πιστεύῃ καὶ τί ὄχι, τί πρέπει νὰ ἐλπίζει καὶ τί μὴ. Ἔως τότε ἄς ἐρωτήσῃ καὶ τὸ ἀστεῖον αὐτὸ μαντεῖον τῆς ὁδοῦ, χάριν περιεργείας...

Καὶ καλεῖ τὸν ἀλήτην καὶ τῷ λέγει νὰ τῇ δώσῃ μίαν τύχην διὰ τὴν κόρην της.

Ὁ πλάνης ἀποθέτει τὸν τρίποδά του κατὰ γῆς, στηρίζει ἐπ' αὐτοῦ τὸν κλωβόν του, ἀνοίγει τὴν θύραν του καὶ ἐξάγει τὸ πτηνόν. Τὸ χειρόηθες πτερωτὸν δίπουν περιπατεῖ ἐπὶ μικρὸν ἐντὸς τοῦ ἔξωθεν σιδηροῦ δισκαρίου, παρατηρεῖ ὡς ν' ἀναζητῇ τι τὰ πρὸ αὐτοῦ ἠπλωμένα

πολύχρωμα χαρτία και τυχαίως ραμφίζει ἐν κίτρινον, ὅπερ ἐκεῖνος ρίπτει πρὸς τὴν πελάτιδά του.

Ἐκεῖνη τὸ ἀρπάζει πετῶν και τὸ ἐκδιπλόνει μὲ ἀκουσίως τρέμουσαν κατὰ τι παραδόξως χεῖρα.

Εἶνε εἰς τῶν συνήθων τοιούτων χρησμῶν, ἀνόητος και ἀσυνάρτητος προφητεία, γεγραμμένη εἰς σόλοικον και ἰδιόρρυθμον γλώσσαν:

«Κυρία μου, τόρα εἶσαι κακότυχη και δὲν περᾶς καλά. Θὰ ὑποφέρης πολὺ και θὰ κακοπεράσης ἀκόμη περισσώτερον. Ἄλλα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ νικήσης τὰς περιπετείας και θὰ προοδεύσης. Καὶ θὰ ὑπανδρευθῆς ἕναν πλούσιον και θὰ κάμης παιδιὰ πολλὰ και καλά και θὰ σοῦ ζήσουν ὄλα. Καὶ σὺ θὰ ζήσης ὀγδοήντα χρόνια και θὰ ἰδῆς ἔγγονα και δισέγγονα. . . .»

Και ἡ ἐκ τοῦ προχειροῦ ἀποκάλυψις αὐτῆ τῶν μελλόντων ἐξακολουθεῖ ἀκόμη, ἀκόμη, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου και διὰ τῶν αὐτῶν φράσεων. Ἡ μήτηρ ἀναγινώσκει βραδέως και μεγαλοφώνως, μειδιῶσα κατ' ἀρχάς· ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀόριστος συγκλίσεις χαρᾶς τὴν καταλαμβάνει και τρέμει βιαιότερον ἢ δὴ ἡ χεῖρ της και πάλλει σφοδρῶς ἡ καρδία της. Ἀπὸ τοῦ ἀψύχου και κακοτυπωμένου χαρτίου νομίζει ὅτι ἐξέρχεται φωνὴ μυστηριώδης μάντεως ἀληθοῦς και νομίζει ὅτι πράγματι κρατεῖ μεταξὺ τῶν δακτύλων της τῆς κόρης της τὴν τύχην. Καὶ ἐφ' ὅσον ἀκούονται ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου τ' ἀνορθόγραφα και ἀσύντακτα και συγκεχυμένα ἀλλ' εὐάγγελα ἐν τούτοις ρήματα, τούτο φαίνεται ὡς νὰ πληροῦται φωτὸς και καταγαίξεται τῆς μητρὸς τὸ πρόσωπον και μειδιᾷ τὸ ὠχρανθὲν τῆς ἀσθενοῦς χεῖλος...

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ παρόντος ἔτους 1887 συμπληροῦται πεντηκονταετία δλόκληρος ἀφ' ἧς ὁ πάπας Λέων ὁ ΙΓ' ἀνέλαβε τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, ἡ ὡς εὐφυῶς ὠρισε τὴν ἐορτὴν εὐρωπαϊκὴ τις ἐφημερίς, ὁ ἐν Ρώμῃ ἐδρεύων ποντιφικὸς πανηγυρίζει τοὺς χρυσοὺς αὐτοῦ γάμους. Ἐπὶ τούτῳ δῶρα ἤρξαντο ἀποστελλόμενα αὐτῷ ἐκ πάσης γωνίας τοῦ κόσμου, οὐ μόνον παρὰ τῶν εὐλαβῶν καθολικῶν, οὔτινες ἀναγνωρίζουσιν αὐτὸν ὡς τὸν ὑπέρτατον ἄρχοντα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ και παρ' αὐτῶν τῶν σχισματικῶν και τῶν ἀπίστων. Ἡγεμόνες, πόλεις, κοινότητες, κληρικοὶ, ἰδιῶται ἀμιλλῶνται τις νὰ προσφέρῃ τὸ πολυτιμότερον και κομψότερον δῶ-

ρον. Ὁ Σουλτάνος ἀπέστειλεν αὐτῷ ἤδη λαμπρὸν ἀδαμαντοκόλλητον δακτύλιον, ἀξίας 250,000 περίπου δραχμῶν. Ἡ αὐτοκράτειρα αὐτῆ τῆς Κίνας ἐδήλωσεν ὅτι θὰ πέμψῃ ἐπίσης πολυτίμον δῶρον, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀνέθηκεν εἰς ἕνα τῶν ὀνομαστοτέρων τοῦ Βερολίνου κοσμηματοτεχνῶν νὰ φιλοτεχνήσῃ βαρύτιμον κόσμημα διὰ τὸν Πάπαν. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία, ἧτις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς στέφews της θὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Πάπα ὡς δῶρον λαμπρότατον μωσαϊκόν, θὰ ἀποστείλῃ αὐτῷ τὴν παλαιὰν Γραφὴν, πολυτελῶς ἐσταχωμένην. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, ἧς ὁ υἱὸς εἶνε βαπτιστικὸς τοῦ Πάπα ἀπέστειλε διὰ τοῦ πρεσβευτοῦ αὐτῆς πολυτίμον δακτύλιον, φέροντα ἐγκκολλημένον ὠραῖον σάπφειρον. Καὶ οἱ ἡγεμόνες δὲ τῆς Αὐστρίας και τῆς Πορτογαλλίας δὲν θὰ καθυστερήσωσιν εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς τὸν Πάπαν ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ κόσμου ἐπιδεικνυομένης τιμῆς και ἀφοσιώσεως. Ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας ἐπεμψεν ἢ δὴ δύο θαυμαστὰ ἀγγεῖα τῶν Σεβρῶν.

Μετὰ τοὺς ἡγεμόνας ἔρχονται αἱ ἐπισκοπικαὶ διοικήσεις, αἱ κοινότητες, οἱ ἰδιῶται. Ἡ ἐπισκοπικὴ διοίκησις τῆς Λυῶνος παρηγγεῖλε τὴν κατασκευὴν ἀπολαμπούσης ἀλουργίδος διὰ χρυσοῦ και μετάξης συνυφασμένης ἐπὶ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ μετὰ τῶν σημάτων τῆς πόλεως τῆς Λυῶνος και τῶν οἰκοσῆμων τοῦ Πάπα, συμπεπλεγμένων πρὸς ρητὸν τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ ἐπισκοπὴ τοῦ Διζῶν ἀποστέλλει μαρμάρινον ἄγαλμα τοῦ ἐκεῖθεν καταγομένου ἀγ. Βερνάρδου· ἑτέρα ἐπισκοπὴ ἄγαλμα τῆς Παρθένου, και ἄλλαι ἄλλα. Ἡ τυπογραφικὴ Ἐταιρία τῶν Παρισίων προσφέρει ἀριστοῦργημά τι τῆς γαλλικῆς τυπογραφίας. Ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων λαμπροτάτην τιάραν ἐκ χρυσοῦ και ἀργύρου μετὰ πολυτίμων λίθων, ἧτις ἔσται θαῦμα γαλλικῆς κομψότητος. Ἡ πόλις τῆς Νεαπόλεως θὰ προσφέρῃ πάγχρυσον θρόνον. Δι' 2750 ἐκκλησιαστικαὶ ἐνορίαι τῆς Βελγικῆς θὰ ἀποστείλωσιν ἐκάστη ἰδίον τι δῶρον, ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποσταλησομένων ὑπὸ τῶν ἐπισκοπῶν, τῶν σχολείων, τῶν κολλεγίων, κτλ. Οἱ καθολικοὶ τῆς Γερμανίας ἀπεφάσισαν νὰ πέμψωσι πάντα τὰ ἐπιστημονικὰ και φιλολογικὰ ἔργα, τὰ δημοσιευθέντα ἐν γερμανικῇ γλώσσῃ ἀφ' ἧς ὁ Λέων ΙΓ' ἀνῆλθε τὸν παπικὸν θρόνον. Ἡ συλλογὴ αὐτῆ θὰ ἀποτελέσῃ βιβλιοθήκην ἐξ εἰκοσακισχιλίων τόμων, μεθ' ἧς θὰ συναποσταλῇ και λεπτομερὴς κατάλογος. Ἐξ Ὀλλανδίας ὡσαύτως θὰ ἀποσταλῶσι πολλὰ δῶρα, μνημονεύεται δ' ἰδίᾳ ἐξ αὐτῶν ὠραιότατον θυσιαστήριον ἐκ δρυὸς ἐγγλύπτου και πολλαπλῶς κωχρωματισμένης.